гноеник (ница) човек който е прогнил, кой то има цвета на гной.

гноница (та) ж. от гноеник.

Гноеньве (то) 1) гноеньве на рана, гноявеньо, пущане гной, нагнояване. 2) торенье, навезване тор, боклук.

гной (ная) и — й (ный) 1) на рана, пъстка гной сукервица, пущане гной. 2) тор, бъклук. Колко кора гной ще извърли на тая нива

гноеш (ная) в. гноеш.

Гноище (ще) бунище, дето изхвърлят бъклук, тор, боче просто, рано сведени, когато е тен на гноище и ад на огнище.

гноящ (ная) в. гноеш.

Гноящив, а, о, — и (ный) който има гной, гнойливи рани.

гноеш, — яш, а, о, — и (ный) гнойни рани.

Гноя — ши. гл. тоя, изхвърлям бъклук.

гноявъ — а, о, — и (ный) в. гноящив.

Гноясам, — а, о, — и (ный) който е хванал гной гноясали му рани и д.

гноявам. гл.

Гноясам. гл. хващам, пущам гной.

Гнусен, сна, сно, сни (ный), изпразно, мръсен.

гнусе ме, в. гнуся се.

гнусенив, а, о, — и (ный) който се гнуси

Гнусенье (то) това що прави, който се гнуси

гнусенив — а, о, — ва (ный) 1) гнусив, 2) който се гнуси, гнусенив.

Гнусенав, а, о, — и (ный) в. гнусен, нечист, мурдар.

Гнусота (та) изпразщина, мръсотия.

гнусник (ник) в. мръсник

Гнуся се, — ши се, гл. гнуся се от нещо, имам отвращение.

Гнъв (ный) силно освещане на сърдия, яд. Гнае народи гнъв боший, гнъв ме е, яд ме е. Как да не ане е гнъв. Направих го в гнъва си, в ядаси. Като о гледам чеме стига гнъв. Сичкамо гнъв. Срам ме е дама погледит, гнъв ме е да ми подумам.

Гнъвен, вна, вно, — и (ный) сърдит, що се е ядъвдал на гнъв, който показва, гнъвен бях ама ми отмина

гнъвеньве (то), това що прави, кой то се гнъви

Гнъвлив, а, о, — и (ный) наклонен на гнъв. 2) в. гнъвен.

гнъвно нар. със гнъв, със яд, сърдито.

Гнъвосам, гл. 4ди. от гнъвосвам.

Гнъвосам, а, о, — и (ный) от другото подвигнат на гнъв, ядосан, подсърдит.

Гнъвосвам, гл. подвигам на гнъв, ядосвам. Колко да правя като ма гнъвосват. А — се, сам се ядосвам,

Гнъвя — ши. гл. в. гнъвосвам, ядосвам. II — се, сърдя се, стигам гнъв, яд.

ИФ. N 781